

[Inger Gautier Schmit.]

jo ikke, synes jeg, helt afvise, hvad Sundhedsstyrelsen, den højeste Autoritet paa dette Omraade, siger om denne Sag, og den har i sin Erklæring derom — jeg tillader mig forskellige Citater — udtalt, at Styrelsen maa være betænkelig ved, at Retslægeraadet faar Eneret til at afsige disse Kendelser, og mener, at der fremtidig som hidtil maa være fri Adgang for Myndighederne til at søge Sagkundskaben, hvor den skønnes bedst for den paagældende Sags rette Afgørelse. Og Sundhedsstyrelsen maa for sit Vedkommende nære nogen Betænkelighed ved, at der nu søges gennemført en Ordning, hvorefter praktisk talt alle retspsykiatriske Sager vil blive undergivet Retslægeraadets endelige Skøn.

Vi havde fra vor Side i Erkendelse af, at dette er rigtigt, og at det gælder om at begrænse de Sager, der bliver indsendt, stillet et Ændringsforslag om, at saadanne Kendelser ikke skulde indsendes til Retslægeraadet, naar der var Enighed mellem Embedslægen, Anklagemyndigheden og Domsmagten paa Stedet. Imidlertid blev vi gjort opmærksom paa, at der i Kommissionsbetænkningens Bilag 1 findes Udkast til et Cirkulære til Statsadvokater o. s. v. angaaende Indlæggelse af sigtede til Observation paa Sindssygehospital eller Aandssvageanstalt. I dette Udkast til Cirkulære udtales netop det, som vi fra Venstres Side havde tænkt at stille Ændringsforslag om, nemlig at der ikke skal indhentes Erklæring fra Retslægeraadet, naar det anses for utvivlsomt, at Observation bør finde Sted, og Anklagemyndigheden er enig heri. Paa den højttærede Justitsministers Anmodning frafaldt vi derfor vort Ændringsforslag; dette Udkast til Cirkulære udtrykker jo netop, hvad vi vilde have gennemført gennem Ændringsforslaget, og da Ministeren har givet Udtryk for, at dette Udkast formentlig herefter vil blive omsat i Praksis, har vi altsaa kunnet frafalde dette Ændringsforslag, der, som sagt, tog Sigte paa en Decentralisation.

I Embedslægernes Udtalelse kommer den samme Tanke frem, idet man ogsaa der gør gældende, at en Embedslæge med den Indsigt og Sagkyndighed, han sidder inde med, maa være fuldt kvalificeret til, naar Anklagemyndigheden kan tiltræde det, at afgive en tilstrækkelig tilfredsstillende Kendelse. Embedslægernes Ønske er altsaa ogsaa paa dette Omraade imødekommet.

Fremdeles har man fra de to Organisationers Side anket over, at Lægerne kom til at staa i et underordnet Forhold over for

Retslægeraadet, idet Raadet kunde indkalde Embedslægerne, efter som man nu fandt det rimeligt og rigtigt, og derved fik en overordnet Stilling lige over for hele Embedslægestanden: . . .

Formanden: Det er nødvendigt, at der bliver mere Ro i Salen under Forhandlingerne!

Inger Gautier Schmit: Saavel Embedslægerne som Sundhedsstyrelsen har ønsket, at der paa dette Omraade skete en Ændring i det forelagte Lovforslag. Heri har vi fra Venstres Side været fuldt enige og har derfor stillet et Ændringsforslag, som tjener til at fastslaa, at Retslægeraadet ikke fik en saadan overordnet Stilling over for Embedslægerne og Sindssygelægerne. Af Betænkningen fremgaar, at hele Udvalget har været enig i, at Retslægeraadet ikke kom til at indtage en saadan overordnet Stilling over for Landets Sindssygelæger og Embedslæger, og et Ændringsforslag, stillet af Justitsministeren, giver Udtryk netop for denne Tanke.

Endelig er der altsaa Udtalelserne fra Aarhus Universitet. Medens Sundhedsstyrelsens og Embedslægernes Skrivelser fremkom meget hurtigt, efter at Forespørgselen var stillet til dem, har Udvalget desværre paa Grund af en Fejltagelse eller Misforstaaelse ikke faaet . . . (*Justitsministeren* [Zahle]: En Misforstaaelse fra Udvalgets Side!) — ja, en Misforstaaelse fra Udvalgets Side — ikke faaet Svaret fra Universitetet før en af de allersidste Dage, inden Udvalget sluttede sit Arbejde; denne Skrivelse fra Universitetet i Aarhus, som desværre har henligget omtrent et helt Aar i Bureauet, har derfor kun faaet en meget kortvarig Behandling, hvilket jeg beklager. I denne Udtalelse, som altsaa først nylig er kommet os i Hænde, skriver man, at man selvfølgelig med meget stor Glæde ser en Del Sager henlagt til Aarhus Universitet; man erkender, at man i Øjeblikket ikke paa alle Omraader har den fornødne Sagkundskab, men mener dog, at en hel Del Tilregneligheds- og Farlighedssager allerede nu maatte kunne blive afgjort i Aarhus, og saaledes ikke behøver at sendes til København, hvorved Sagerne forhales. Imidlertid har vi i Udvalget — i Erkendelse af, at det er nødvendigt, hvis et saadant Retslægeraad i Aarhus skal tage Arbejdet op, at den fornødne Sagkundskab er til Stede — ment, at det var rigtigt foreløbig ikke at stille Ændringsforslag om, at en Del af Arbejdet bliver lagt over til Aarhus. Jeg kan maaske sige, at det navnlig er Venstre, der har haft Interesse for et Retslægeraad i Aarhus; det